

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ 10 МГ ВНИМАНИЕ

chitanka.info

Трябваше да го направи още тази вечер. Усещаше нуждата с всяка фибра на тялото си. Чувстваше повика на необходимостта да пулсира като развален зъб в мозъка му. Знаеше, че колкото и да се мъчи да отлага, така или иначе в края на краищата щеше да се предаде и да го направи. Беше по-силно от него. По дяволите, сигурно бе по-силно и от самия господ, ако такова животно изобщо съществуваше.

Бавно стана от детското креватче и с безшумни стъпки се запъти към входната врата. Беше по пижамка, но време за преобличане нямаше. Ако се натъкнеше на някого, просто щеше да се престори, че ходи насън. Това винаги минаваше.

Когато вратата се затвори беззвучно зад гърба му, усети как есенният вятър загризва лакомо костите му. Не почувства студа — след толкова години самота нищо не можеше да изстуди вече заледеното сърце — но въпреки това кожата му веднага настръхна. Духът е силен, а плътта е слаба, нали така беше казал някой от пишман-мислителите на този свят? Само че те надали някога през живота си се бяха сблъскали с кой знае какви изпитания както на духа, така и на плътта. Ако можеше, би ги поканил в своята реалност. Чудеше дали щяха да продължат да пишат такива глупости. Надали. По-вероятно щяха да се самоубият на първата седмица.

Унесен в мисли от този род, дори не забеляза кога е стигнал до къщата. Винаги се чудеше защо продължава да я нарича „къща“. Къщите бяха нещо уютно. Нещо, което символизираше домашното спокойствие, любовта и сплотеността. Къщата означаваше семейство. Тази... закътана в самия край на града, незабележима също като стопанина си, приличаща на огромно чудовище, покрито с мъх и увивни растения... със сигурност не навяваше семейни спомени. Освен ако не говорим за семейство караконджули.

Така или иначе обаче това бе най-близкото до дом, с което разполагаше. А и трябваше да признае, че огромните мазета и дългите заплетени коридори бяха идеални за нуждите му. Относителната ѝ невидимост пък бе допълнителен плюс. Така шансът някой да започне да си тика носа в неговите дела бе минимален.

Никога нямаше да открият децата.

Когато влезе вътре, влагата и мирисът на мухъл го връхлетяха без предупреждение. Хей, стопанин, тук сме, нямаме намерение да си ходим скоро, ти къде се губи толкова време, ние покрихме още две-три

стени, изпълнихме със смрадта си още две-три стаи, ела да ти се похвалим... За момент се зачуди дали щеше някой ден да намери кураж да срине дъртата вещица. Едва ли.

Обутите му в пантофки с Мики Маус крачета се плъзгаха по вехтия под, без да издават и намек за шум. Дори когато заслиза по прогнилите стълби, водещи към главното мазе, тишината продължаваше да струи наоколо, гъста и необезпокоявана от векове. Едва когато в дъното на коридора започнаха да се мерзелееят очертанятия на клетката, безмълвието отстъпи неохотно, избутано встрани от детските хлипания, просмукали се в стените. *Къде съм, пуснете ме, моля ви, мама и татко имат пари, ще ви платят...* Несвързаните брътвежи прелитаха покрай ушите му като суграшица в първите дни на зимата: прекалено незначителни, за да ги вземеш на сериозно, но все пак неприятни и дразнещи. Никой от малките пикльовци, минали през това мазе, не знаеше какво е да си нещастен в истинския смисъл на думата, но въпреки това цивреха, като че ли светът свършваше след една-две минути, а мама и тати ги няма наоколо, за да ги нахранят и да им сменят нааканите гащи за последно... Жалко. Отблъскващо и жалко.

Когато стигна до клетката, отначало с труд различи къде точно е детето. Щом очите му пропривикнаха с тъмнината обаче, го забеляза. Беше се свряло в купчината парцали, които трябваше да му служат за чаршаф, завивка и възглавница едновременно.

— Ей, ти! — Детето се сепна и замига уплашено насреща му. Никога не си даваше труда да помни имената им. За него те бяха просто инструменти, а кой кръщава гаечните си ключове? — Стани и ела насам. Не се страхувай, днес е щастливият ти ден.

Малкият в първия момент не повярва на ушите си, но когато чу как клетката се отключва и вратата ѝ се отваря със зловещо скърцане, се изправи и с труд се завлече навън. Когато успя да разгледа похитителя си, очите му се отвориха широко, зениците му се разшириха, а устата му започна да бълва несвързани звуци в опит да събере в изречение натрупалите се емоции:

— Ъ... а... и... ъ...

Да, да, това си ти, голяма работа, не си ли виждал огледало? Раздразнението изпълни за миг съзнанието му и също толкова бързо се оттече извън тялото му. Сложи ръка на челото на хлапето. То затвори

уста толкова рязко, че едва не си прехапа езика. Очите му се разфокусираха и се зареяха някъде в неопределеността. Когато го подтикна да тръгне по обратния път, то се заклатушка, без да се противи... и очевидно без да знае къде изобщо отива.

Когато стигнаха до входната врата, мръсотията вече бе изчезнала, косата на малкия бе прилежно сресана, а дрипавите парцали се бяха превърнали в небесносиня пижамка. На краката на детето се бяха материализирали чифт пантофки с Мики Маус. Сега вече между двамата нямаше ни най-малка разлика.

— Днес е Коледа — прошепна му той и го побутна към изхода. — Иди да празнуваш с вашите. Не си ме виждал, просто си сънувал това място, а през цялото време си бил у дома си с мама и тате.

— Аха... — провлечено измънка хлапето и отпуснато закрочи навън. Докато стигнеше, вече нямаше да си спомня нищо от това, което се бе случило през последните две седмици. Клетката, парцалите и всичко щяха да се превърнат в поредния лош сън, а както знаем, всички лоши сънища рано или късно си отиват, нали така, господа?

Усмивайки се, той закрочи към кухнята. Мислеше да се подкрепи с един сандвич и една цигара, преди да излезе на лов.

Докато вървеше по коридора, метаморфозата започна по навик. Детското му телце се преобрази обратно в уродливото възрастно тяло, от което понякога му се повдигаше, меката като коприна коса изчезна, отстъпвайки неохотно на плешивината, очите му изгубиха лазурния си блясък и станаха отново мръснокафяви, а пижамката се превърна в дънки и избелял пуловер. Когато издиша с наслада дима от първото дърпане, всичко вече бе приключило.

Не след дълго отново бе по улиците, крачейки нервно и оглеждайки се за поредната жертва. Откри я след не повече от половин час търсене. Хлапето бе застанало пред витрината на магазин за играчки и без съмнение се чудеше с какво да изръси мама и тате за Коледа.

Беше разглезено. Беше лигаво. Беше малко.

Перфектно.

Спря се до него и уж случайно сложи ръка на рамото му. Дребният понечи да писне (*покрай цялата тази педофилия всички вече бяха млади ченгета, мамка му...*), но след секунда очите му се замъглиха, а от ъгълчето на устата му протече тънка струйка слюнка.

Тръгна след него като кученце. Изобщо не се възпротиви, когато вратата на клетката се захлопна зад него.

Щеше да се съвземе след десетина минути. Само че вече щеше да е късно.

Щеше да бъде... заменено.

Той впи поглед в хлапето. След броени мигове костите в тялото му започнаха да се пренареждат. Можеше почти физически да усети как спиралите на ДНК-то му се въртят като в някакъв шантав калейдоскоп на молекулярно ниво. Белите му дробове въздъхнаха с облекчение, избавени от тоновете катран и никотин. Очите му пламнаха с бял огън, докато роговицата се възстановяваше...

И изведнъж, както винаги, всичко приключи. Той огледа критично първо себе си, а после и изкопираното дете. Всичко като че ли беше наред.

Не се притеснявай, малкия. Седмица-две — и пак ще имаш възможност да се къпеш в онова огромно богатство, с което разполагаш: любовта и грижите на майка си и баща си. Тъпото в случая е, че си нямаш и най-малка представа какво притежаваш. Нямах идея, че по света има хора, които са толкова изгладнели за поне малка проява на загриженост, че са готови да крадат деца и да се преструват на тях, за да се насладят на поне една прегръдка... на чаша супа, докато са болни... или на какъвто и друг знак на привързаност. Хора, лишени от елементарни радости в живота в продължение на месеци, дни, десетилетия, дотолкова обрулени от безразличието и гадостите в живота, че започват да чувстват физическа болка от липсата на някой, който да ги обича. Хора, които изпитват почти наркотична зависимост от любов.

Хора като мен.

Нямаше да го разбере. Разглезени същества като него никога не разбираха.

Тъй въздъхна и тръгна към поредния си нов дом.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.